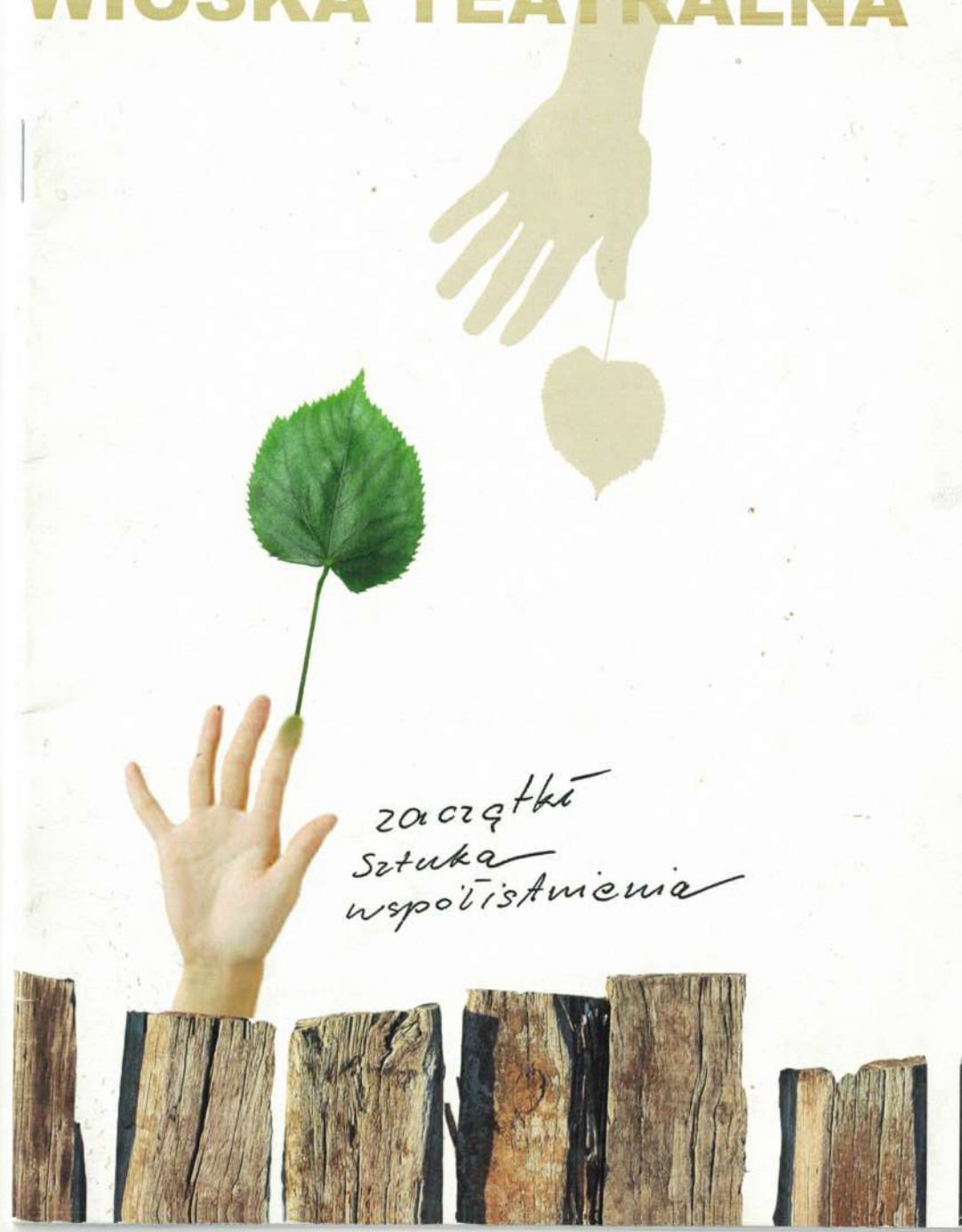

Węgajty 22-28 lipca 2017

WIOSKA TEATRALNA

zaczętki
Sztuka
współistnienia

Węgajty 22-28 lipca 2017
WIOSKA TEATRALNA

zaczętki
Sztuka
współistnienia

ZAMIAST WSTĘPU - TRÓJGŁOS

WACŁAW SOBASZEK:

W tym roku kulminuje pewna tendencja. Wioska już wcześniej, z edycji na edycji stawiała się jednym wielkim warsztatem. I tym razem ważne są warsztaty przygotowujące Wioskę, cykle Innej Szkoły Teatralnej, Lata w Teatrze i inne. Ważne jest to, że coraz częściej na zamówienie Wioski powstają nowe formy wypowiedzi. Zamówienia bywają bardziej, czy mniej wyartykułowane. Ich realizacja dzieje się czasem na intuicję. Jednak jest wyraźny kierunek. I niektórym udaje się mierzyć z pomysłami naprawdę odważnymi. Ważne jest też, że w momencie rozpoczęcia Wioski dużo jest jeszcze niewiadomych, wszystko jest przed nami, szansa na przygodę.

SZTUKA WSPÓLISTNIENIA. W czasach, gdy ludziom coraz trudniej przychodzi akceptować dzielące ich różnice, współlistnienie staje się sztuką.

ZACZĄTEK. Nie tylko uczynić początek. Nie tylko pomyśleć o czymś nowym, wyobrazić sobie to, dotknąć. Lecz zrobić krok dalej, próbować od razu to spełniać. Na ryzyko, wiedząc, że osiągnie się jedynie stan surowy. „Stan surowy, bez wykończeń, bez detali, dekoracji i woali, bez celebry, bez nudzenia, bez miłego zobaczenia” (Pomiędzy, wyd. Oficyna Przyjaciół 2017, s. 39)

ERDMUTE SOBASZEK:

Laboratorium „pomiędzy”. Pomiędzy mną a tobą. Pomiędzy wielkimi wydarzeniami historii. Pomiędzy tobą a celem, który chcesz osiągnąć. Pomiędzy mną a wartościami, które wyznają. Pomiędzy „nami” i „wami” ...

... jest ogromny, niewidzialny świat drobnych gestów, maleńkich wyborów, spojrzeń, unikania spojrzeń, przedstawiania rzeczy z miejsca na miejsce, wycierania stołów, niewycierania, apetytu na maliny, wzruszenia ramion, rzucania niedbałego słowa, byle zdążyć na mecz, unikania innego słowa z braku odwagi, stąpania głośno, by bronić swojego prawa do bytu, stąpania głośno, by na wszelki wypadek zaznaczyć swoją obecność, ucieczki w kupowanie coraz to nowych butów, ucieczki przed Wielkim Przerażeniem, ucieczki w ofertę biura podróży, chęci przewracania stołu, chęci zapomnienia o zadanym upokorzeniu, dymu papierosowego, oparów alkoholu, zwyczajnej chłopy, zadziwienia kielkującą w czarnej ziemi siewką, gryzącą tęsknotą, śmiechem bez powodu, Himalajów znużenia, mgieł nic nie robienia.

To ten świat właśnie należy badać, poznawać, wyciągnąć na światło dzienne.

GRUPA ARTYSTYCZNA FAŁDY:

Budowana od pokoleń przestrzeń obojętności między sztucznie nakręcaną potrzebą zysku, a tym, co naturalne, zdaje się sięgać apogeum. Zaślepienie konsumpcyjnym bakcylem społeczeństwa ulegają postępującemu aktowi oddzielania siebie od pierwotnego porządku życia. Siła tego procesu skutecznie znieczuliła nas na współodczuwanie świata z innymi istotami. Trwając w obojętności pozostajemy niewrażliwi na otaczające nas mankamenty w relacjach społecznych. Odwracamy wzrok od potrzebujących i nie słyszymy ich wołania o pomoc. Stajemy się głusi na komunikaty o nieodwracalności zmian, jakich dokonujemy na planecie, płacz innych ludzi i krzyki maltretowanych zwierząt. Nie ma nic dziwnego, że w tym rozkrzyczanym chciwością procesie agonizujące szepty masowo unicestwianych drzew są niemal niesłyszalne. W szaleńczym tańcu wydawania, kupowania i zarabiania biernie przyglądamy się dokonującej się od pokoleń deforestacji zielonej niegdyś planety. Na naszych oczach przestają oddychać tysiące hektarów lasów. Drzewa, które mogłyby być naszymi pradziadami, padają i umierają milcząc... Bądźmy ich głosem. Zaplanowane działanie twórcze ma na celu zbudowanie więzi pomiędzy światem ludzi i roślin. Podjęty eksperyment skonfrontowania odmiennych punktów widzenia rzeczywistości może stać się pomocny w próbie odbudowania mentalnej przestrzeni współlistnienia pozornie tylko niezależnych od siebie światów. Analiza wspólnych obszarów odczuwania będzie inspiracją do stworzenia instalacji kojącej przerażone sny żyjących jeszcze drzew.

(Tekst jest zaproszeniem do akcji grupy Fałdy, p.t. „Śnienie drzew”, w drugim dniu Wioski)

sobota, 22.07.

16.00 // Jonkowo (Dom Strażaka)

Otwarcie festiwalu i Laboratorium lokalne – finał warsztatów Lata w teatrze

Prowadzenie warsztatów: Paulina Andruczyk, Aleksandra Antoniuk,
Pamela Leończyk, Wiktoria Rutkowska, Adam Światała, Maciej Wróbel
współpraca: Erdmute Sobaszek

Filozofowanie, poszukiwanie ciekawych tematów do działania, które dostarczyło dzieciom ich najbliższe otoczenie. Oto obszary, na których skupiliśmy nasze twórcze wysiłki w tym roku. Wspólnie, w grupie składającej się z dzieci z gminy, pracowniczek/ów Gminnego Ośrodka Kultury i pedagożek/ów teatralnych związanych z Latającym Kolektywem Wioski Teatralnej zadaliśmy sobie wiele filozoficznych pytań i szukaliśmy na nie odpowiedzi. Zastanawialiśmy się także nad tym, co jest lokalne i jak to zbadać. Sprawdzaliśmy też, jak to jest coś przeobrażać i jak dokładnie przebiega proces zmiany. Badaliśmy, na co mamy wpływ, a co jest poza naszym zasięgiem. Inspirując się „eksperymentami „z kaczką” Jana Dormana, metodą filozofowania Matthew Lipmana oraz terminem „serendypność” Mai Dobiasz z Kolektywu Terenowego wspólnie z grupą dzieci i dorosłych szukaliśmy obszarów do zmiany. Podczas działań w poszczególnych świetlicach Totem - obiekt wędrował na wzór kaczkę Dormana, którego oddziaływanie na dzieci obserwowali prowadzący.

17.30 // Ośrodek Węgajty
otwarcie recepcji

19.00 // Ośrodek Węgajty

Czujność – pokaz Innej Szkoły Teatralnej na podstawie szkiców z wypraw, czyli etiud szopkowych, zapustnych i alelujkowych, pomyślany jako performatywny wstęp do Wioski 2017

inscenizacja: Wacław Sobaszek

*motto: Budzę się w dzień i słyszę pieśń, słyszę śpiewanie
Serce ustaje i drży, jak las na wietrze (Papusza)*

Powinniśmy być czujni, regres w życiu publicznym trwa. Dochodzi niekiedy już i do brunatnienia sceny politycznej. Mroczne zjawiska wdzierają się w różne, dotąd niezdołane obszary życia codziennego. Zdarza się nam doświadczać ich także w rodzinnym kręgu, przy stole wigilijnym, albo innym, równie namaszczone sakramentem dni. Jak się mamy zachować? Chcemy być sobą. Bo gdzie, jak nie tutaj? Kiedy, jak nie teraz? Jednak nieraz przychodzi nam zamilczeć, zamiast zabrać głos. A gdy próbujemy coś powiedzieć, zderzamy się ze ścianą. Chcieliśmy porozumienia, a uruchomiliśmy jakąś polityczną grę. Może niektóre gry polityczne nie warte są poświęcenia rodzinnej więzi? Może niektóre więzi niewarte są spraw istotnych dla ogółu?

21.00 // Ośrodek Węgajty

O czujności, Innej Szkole Teatralnej, o Archiwum Kolędowania w Nowicy: rozmowa i pokaz dokumentacji

w ciągu dnia „Śnienie drzew”, akcja olsztyńskiej grupy artystycznej Faldy - uczestniczą: Joanna Kaczmarczyk, Iza Siembida, Marcin Piotrowicz, Maciek Załuski i Anna Drońska

16.30 pedagogika teatralna w Węgajtach – cztery Lata w Teatrze, relacja zespołu

17.30 Empatia – spektakl-performans Laboratorium Społeczno-Teatralnego pod kierunkiem Doroty Ogrodzkiej.

W słynnym przemówieniu z 2008 roku Barack Obama stwierdził, że największym deficytem współczesnego świata jest brak empatii.

Empatii potrzeba nam jak powietrza: w sferze publicznej, w polityce, w codziennym życiu.

Badania dotyczące wpływu neuronów lustrzanych na procesy komunikacyjne i rozwojowe człowieka jednoznacznie wskazują na konieczność świadomego rozwijania kompetencji związanych z rozumieniem innych, współodczuwaniem, przyjmowaniem innej perspektywy, niż własna. Jednak socjologowie, psychologowie i kulturoznawcy widzą też niebezpieczeństwa płynące z nadmiernie empatycznych postaw. Mówią o zbyt płynnych granicach podmiotu i zagrożeniu utraty własnej optyki...

Pokaz pracy LTS to performatywne studium piękna i granic empatii.

19.00 prezentacja nowości wydawniczych: Joanna Sarnecka: Dziennik uciekiniera, wyd. Oficynka, Waclaw Sobaszek: Pomiędzy – myśli, obrazy, sny, wyd. Oficyna Przyjaciół

21.00. Baśń o Puszczy – pokaz finałowy warsztatów „Tropami Tęczowych Wojowników” z Danutą Nowak i Dariuszem Matusiakiem z Pracowni na Rzecz Wszystkich Istot, z udziałem opowiadaczki Magdy Polkowskiej

"Bajka o puszczy" powstała jako efekt młodzieżowego projektu artystycznego, który odbył się w Górach Świętokrzyskich. Niesie w sobie pamięć dni i nocy spędzonych na wędrówkach po dzikich miejscach Polski. Projekt został zainspirowany przepowiednią indiańską z plemienia Cree o Tęczowych Wojownikach, o tym, że nadejdą czasy, gdy Ziemia zostanie ograbiona ze wszystkich swoich zasobów, morza i oceany zanieczyszczone, strumienie i powietrze zatrute, a ostatnie jelenie wyginą. Wtedy to duchy przodków zejdą po tęczy i nauczą ludzi szacunku do planety Ziemi i odtworzą krąg życia. Bagna, jeziora, lasy i góry opowiedziały nam te historie. Dedykujemy je starym dębom i świerkom Puszczy Białowieskiej, które uczyły nas wdzięczności i pokory wobec życia. Narodziny i śmierć, ten odwieczny cykl tworzący wszystko, jest kierunkiem naszej wędrówki.....

Ludzie zawsze gromadzili się wokół ognia. Ogień jest miejscem środka tajemnicy, w którym zawarta jest również odpowiedź.

Aishi Magda Polkowska pochodzi z Gdańska, kształciła się na wydziale antropologii i ekologii w New Jersey i Kalifornii. Opowiadaniem historii zajmuje się od „dawna niedawna”. Inspirację czerpie od starej kobiety, która mieszkała w ciszy jej samej na dnie świętego jeziora oraz ludów, wśród których przebywała (w rezerwach plemienia Lakotów w Południowej Dakocie, w Meksyku, w Kazachstanie oraz na stepach Południowej Syberii). W ramach projektu Baśnie Ludów Ziemi założyła również Sacred Theater Collective, teatr który inscenizował baśnie zarówno dla dorosłych, jak i dla dzieci. Stworzony z podróży artystów, jak organiczny tajemniczy ogród przeistaczał się w coraz to nową mozaikę głosu, tańca, ciszy, śpiewu, dźwięku tradycyjnych instrumentów oraz natury...

Teatr występował w szkołach, w piwnicach, w lasach, na łąkach, na wzgórzach, przy ogniach.

W ramach projektu „Magda” prowadziła również niedzielne słuchowisko radiowe na falach Polskiego Radia New York, 910 AM, „Baśnie Pieśni Ludów Ziemi”. Praca w radiu, zainspirowała

tworzenie baśniowych nagrań: ich fragmentów można posłuchać na tej stronie: www.basnieludowziemi.wix.com

22.00 W poszukiwaniu człowieka serca – portret filmowy Khalida Tyabji oraz spotkanie z Khalidem Tyabji i autorką filmu, Katarzyną Marcysiak Bohaterem filmu jest niezwykle hinduski artysta, aktor, performer, stolarz i antropolog Khalid Tyabji, którego przed laty przywiodła do Polski chęć spotkania z wielkim teatralnym wizjonerem Jerzym Grotowskim. Jednak najważniejszym, co tu odnalazł okazała się miłość, która na wiele lat połączyła go z polską aktorką i malarką Jołą Cynkutis.

Film ukazuje bohatera w momencie, kiedy po utracie ukochanej powraca do Indii. W trakcie przeżywania żałoby podejmuje ciężką pracę nad sobą. Powraca do źródeł, kwestionuje dotychczasowe wartości, szuka nowego spoiwa dla życia i teatru. Pozbywa się niepotrzebnych warstw, wsłuchuje we własnego „człowieka serca”. To film o utracie i nadziei, o śmierci i miłości.

Katarzyna Marcysiak to wieloletnia dziennikarka telewizyjna. Była współautorką magazynu „Wstęp wolny z kulturą” oraz „Kultowych rozmów”, które prowadziła przez trzy lata razem z krytykiem filmowym Tomaszem Raczkim.

Kasia jest niestrudzoną popularyzatorką kultury. Ilość programów, jakie zrobiła, sięga setek, w tym ponad dwieście reportaży i kilkanaście filmów dokumentalnych. Jest też autorką głośnej petycji adresowanej do władz kraju w sprawie pomocy dla uchodźców z Syrii, Erytrei i innych krajów, w których toczy się wojna. Apel ten poparli Obywatele Kultury, m.in. Paweł Łysak, dyrektor Teatru Powszechnego w Warszawie, Agnieszka Holland, Edwin Bendyk i Joanna Mytkowska, dyrektorka Muzeum Sztuki Nowoczesnej w Warszawie

poniedziałek, 24.07.

// w Teatrze Węgajty

10.30 Zgromadzenie Wszystkich Istot, prowadzą Dariusz Matusiak, Danuta Nowak

17.30 „Zaczątki”, spotkanie z cyklu „35-lat w Węgajtach” z udziałem m.in. Waldemara Piekarskiego, Marii „Jenny” Burniewicz, Ryszarda Michalskiego, Waldemara Czechowskiego, Katarzyny Krupki oraz Erdmute i Wacława Sobaszków

20.00 To face – spektakl teatru Krzyk, reżyseria Marek Kościółek, Współpraca reżyserska: Anna Giniewska, Scenariusz: Zespół, występują: Lena Witkowska oraz Mateusz Zadala

Pytanie o własną naturę bywa naszym najdociekliwszym pytaniem o samego siebie. Ile potrzeba konsekwencji i determinacji, by stawić jej czoła i chociaż raz spróbować się jej przeciwstawić? A później i tak po płonącej walce przyznać się przed samym sobą, że ma się to nijak do żądz, które budzą się w nas tak potężnie i mrocznie, że żadne znane nam słowa nie są w stanie tego okiełznać. Jako byty niedoskonałe wciąż się doskonalimy, by w oparach absurdu swoją niedoskonałość ukrywać przed światem. Co śmieszne, to ukrywanie nabiera na sile, gdy wytwarzamy bardzo osobliwą relację z drugim człowiekiem. Wówczas rodzi się tęsknota, a z nią kolejne pytania - gdzie się schronić i jak się chronić? Bo przecież po wielu latach zderzania się ze sobą w imię własnych przeżyć kody egzystencji znane są już tylko nam? A świat przecież jak szalony wali i tupie, byśmy oddali im to, co nasze i dyskretne. Nie ma litości dla osobliwości i tkliwości. Brzuchy świata są wciąż nienasycone i głodne, a jego kły coraz ostrzejsze. Wówczas w tej zawierusze życia i śmierci pozostaje nam często tylko granica własnych możliwości i ciągłych starań o siebie. Ceną tego mogą być już tylko narodziny czegoś nowego i nienazwanego, gdzie podobieństwo rodzi się z nas dla nas – i wówczas pozostaje nam chwila, w której liczy się już tylko czas - face „to face”. Spektakl był pokazywany na wielu festiwalach w Polsce. Zdobył m.in.: Grand Prix na XVIII Ogólnopolskim Festiwalu Teatrów Niezależnych „Garderoba” w 2017 i Grand Prix na Festiwalu Sztuk Autorskich „Windowisko” w Gdańsku w 2015 r. W 2016 r. otrzymaliśmy dwie główne nagrody - na Festiwalu „XXII Słodkobłąkity” w Zgierzu i na Festiwalu „Igła” w Ostrołęce i nagrody aktorskie dla Leny Witkowskiej i Mateusza Zadali na XVIII Ogólnopolskim Festiwalu Teatrów Niezależnych w Ostrowie Wielkopolskim w 2017.

Teatr Krzyk powstał w Maszewie w 2002 z inicjatywy Marka Kościółka, aktora teatru Brama. Od 2007 działa jako niezależne stowarzyszenie teatralne. Grupa animuje lokalne środowisko, równocześnie wypracowała silną pozycję na mapie polskiego teatru alternatywnego. Do tej pory powstało kilka spektakli. Są to Głosy (2004), Szepty (2007), Wydech (2008), Nord Stream (2009), eksPLoracja (2011), Osad (2012).

Po spektaklu: dyskusje pospektaklowe, prowadzi: Magdalena Hasiuk.

wtorek, 25.07.

//w Teatrze Węgajty

16.30 Jak zostać mistrzem? – spektakl zespołu „Barka” opracowany w ramach Środowiskowego Domu Samopomocy w Olsztynie, reżyseria: Marta Guściora

Spektakl "Jak zostać mistrzem?" powstał na zajęciach teatralnych w ŚDS "Barka" dzięki wspólnej lekturze książki Zbigniewa Królickiego "Bajki chińskie dla dorosłych, czyli 108 opowieści dziwnej treści".

Te dziwne opowieści, które przekazują sobie ludzie na całym świecie, mówią o tym, co w życiu najważniejsze, a przede wszystkim o tym, że najważniejsze często jest najprostsze.

Jak zmieniać się na lepsze? Jak zostać mistrzem? Pokażą nam :

Anna Kondratowicz, Stanisława Margieta, Bożena Moczadło, Hanna Szwed, Mateusz Bobrzak, Dariusz Gonczar i Włodzimierz Ważny

dobry duch spektaklu: Justyna Łuńska

realizacja dźwięku: Piotr Mikołajczak

17.00 Horyzont zdarzeń – finał warsztatu Rafała Urbackiego

Rafał Urbacki (ur. w 1984 r.), reżyser, choreograf krytyczny, antropolog, kurator projektów społecznych, pedagog teatru. Studiował m.in. reżyserię dramatu w PWST w Krakowie. W swojej praktyce twórczej zainteresowany tematyką postrzegania osób z alternatywną motoryką i/lub sensoryką w kulturze, archeologią ciała robotniczego, habitusem ruchowym osób nieheteronormatywnych. Z ciekawością przygląda się rozwojowi mikrowspólnot miejskich, realizując projekty z lokalsami na pograniczu choreografii, kuratorstwa i pracy społecznej. Autor ponad czterdziestu przedsięwzięć tożsamościowych, partycypacyjnych, choreodokumentów, instalacji multimedialnych, spektakli i projektów muzycznych o charakterze społecznym. Kurator / autor koncepcji / producent w projektach, m.in. w Teatrze Rozbark („Serce robotnika napędza praca”, Bytom 2015), w Muzeum Śląskim („Konstelacje miejskie: Bogucice”, Katowice 2017-2019). Choreograf i autor ruchu w ponad pięćdziesięciu produkcjach filmowych i spektaklach teatralnych, m.in. z duetem Strzępka/Demirski, R. Rychcikiem, K. Kalwat. Wybrane realizacje: „Zrównywanie”, „Mover. Projekt społeczny”, „kto podskoczy jest pedałem, hej”, „Mt 9,7”, „W Przechłapanem”, „stypa”, „Gatunki chronione”, „Niech nigdy w tym dniu słońce nie świeci”, „Kształt rzeczy. O węglu i porcelanie”, „Nie z tej ziemi”, „Ten 21 roczek”, „jaram się”, „Larmo w Bogucicach”, „Błoki i familoki”, „Erynie zostaną za drzwiami”.

18.15 Colloquium z Tomaszem Łubieńskim

Tomasz Łubieński – pisarz, autor licznych książek publicystycznych, tomików wierszy i sztuk teatralnych (np. „Bić się czy nie bić. O polskich powstaniach”, „Ani triumf, ani zgon”, „Norwid wraca do Paryża”, „Nieobecni nie mają racji”). Był współzałożycielem pisma „Res Publica”. Publikował w „Aneksie”, „Zeszytach Literackich”, „Teatrze”. Prowadził wraz z Kazimierą Szczuką, Witoldem Beresiem, Kingą Dunin i Pawłem Duninem – Wąsowiczem magazyn kulturalny „Dobre książki”. Obecnie jest redaktorem naczelnym „Nowych Książek”. Laureat wielu nagród, m.in. Nagrody Literackiej im. Władysława Reymonta.

20.00 Brudło z Wąchabna – śledztwo teatralne Alicji Brudło

Warszawę i Wąchabno dzieli ponad 400 kilometrów, dzieje od 1934 roku, droga głosów, odgłosów

i dokumentów. Jednocześnie jest jeden instrument. Jest też potomkini. Są też luki w układanej przez nią historii. Pustka, którą ledwo można dostrzec pomiędzy setkami pożółkłych kartek, nagraniami, które wiecznie czekają na swoich słuchaczy, piaszczystą drogą Wąchabna, zakrzywionymi rogami kozła, pograniczem, Wielkopolską i jej muzyką. Jak odnaleźć tu głos, którego nikt zawczasu nie zapamiętał?

Jego odtworzenie podczas spektaklu to próba odnalezienia własnej tożsamości.

performerka, pieśniarka, zbieranie, opracowanie materiałów: Alicja Brudło

opieka tutorska i reżyserska: Weronika Fibich

konsultacje dźwiękowe: Filip Majerowski

Spektakl zrealizowany w ramach Akademii Teatru Alternatywnego, organizowanej przez Instytut im. Jerzego Grotowskiego, Teatr Kana i Teatr Brama w ramach Europejskiej Stolicy Kultury Wrocław 2016.

W spektaklu wykorzystano nagrania archiwalne oraz dokumenty Jadwigi i Mariana Sobieskich pochodzące ze zbiorów Polskiej Akademii Nauk.

21.30 Otwarty Kurs Tańca (prowadzi Inna Szkoła Teatralna).

środa, 26.07.

16.30 w Teatrze Węgayty: Tomorrow Club, teatr w pracy z uchodźcami. Pokaz filmów powstałych w ramach projektu stowarzyszenia „Labsa” (Dortmund), spotkanie z udziałem Emilii Hagelgan, Neli i Daniela Brzezińskich, Beaty Zuzanny Borawskiej, uczestniczki marszu Berlin – Aleppo, Edwina Bendyka Edwin Bendyk - Podczas studiów, które ukończył w r. 1989 działał w niezależnych ruchach studenckich, był redaktorem studenckich pism drugiego obiegu. Obecnie związany z tygodnikiem „Polityka”, gdzie jest publicystą działu naukowego. Zajmuje się problematyką cywilizacyjną, kwestiami modernizacji, ekologii i rewolucji cyfrowej. Publikuje także m.in. w „Res Publice Nowej”, „Przeglądzie Politycznym”, „Krytyce Politycznej” i „Dzienniku Opinii”. Jest nauczycielem akademickim, wykłada w Collegium Civitas, gdzie kieruje Ośrodkiem Badań nad Przyszłością, a także w Centrum Nauk Społecznych. Nominowany do nagrody Nike, nagrody Hugona Steinhausa, zdobywca nagród: im. Marka Cara, Info Star, nagrody Polskiej Izby Informatyki i Telekomunikacji. Jest autorem świetnych książek: Zatruta studnia, Antymatrix, Bunt sieci, Miłość, wojna, rewolucja.

19.00 na placu wiejskim w Godkach: Sztetl-Welt – spektakl i uliczna interwencja Teatru 3.5, reżyseria: Marek Kurkiewicz

Niema pieśń o utracie domu, tragedii wojny i ksenofobii. Antyrasistowski wymiar przedstawienia jest dla nas rodzajem misji wprost na ulicy...Moment rozpoczęcia właściwego działania teatralnego jest dopiero środkiem spektaklu. Trzy kobiety we wschodnich strojach wędrują między ludźmi, próbują między nimi zaistnieć, żyć swoim życiem, budować własną przestrzeń, a każda z nich niesie ze sobą swoją historię, osobiste doświadczenie koszmaru wojny i ucieczki. Reakcje na pojawienie się „obcych” w „białej” tkance miejskiej są bardzo różne. Od skrajnej agresji po ciekawość i życzliwość.

Nazwa teatru bierze się z podziału liczby siedem na pół. Taki zabieg ma na celu symbolicznie umieszczać naszą pracę gdzieś w „połowie drogi”, nieustającym poszukiwaniu i wędrówce, próbie mierzenia się z niemożliwym. Metaforyczność nazwy teatru znajduje odzwierciedlenie również w naszych przedstawieniach. Nie chcemy się poddawać klasyfikacjom i ustalonym regułom. Sednem naszej pracy jest tworzenie zaangażowanego społecznie „teatru ludzkich spraw”. Nie uciekamy w twórczość hermetyczną, stajemy w naszych przedstawieniach po stronie słabszych, bacznie obserwujemy wydarzenia, bierzemy w nich udział, zajmując własne stanowisko wobec rzeczywistości. Widz jest dla nas czymś więcej niż tylko świadkiem tego, co dzieje się na scenie. Robimy to dla niego i wobec niego.

w drodze ze wsi Godki do Galerii Ręką Dzieło w Godkach: „Berlin-Aleppo” - relacja uczestniczki Marszu na rzecz pokoju

20.30 w Galerii „Ręką Dzieło”: koncert zespołu „Na Górze”, support: zespół „Tarapaty” (Iwona Konecka i Ala Brudło)

Grupa „Na Górze” powstała w 1994 r. W jej skład wchodzi m.in. osoby, które przez wyrozumiałe społeczeństwo są uznawane za niepełnosprawne. Obok nich, równorzędnie występują muzycy traktowani przez powierzchowne społeczeństwo jako pełnosprawni. Dzięki wspólnej działalności scenicznej postawili pod znakiem zapytania wszelkie tego typu etykiety, dystansując się do nich. Twierdzą, że są ekipą półsprawną. To nie jest zespół stworzony dla terapii - chyba, że mówimy o terapii dla publiczności...

Ci, którzy lubią szufladkowanie, uważają, że Na Górze gra free rocka lub neo punka albo punk&rolla. Zespołowi najbardziej podoba się bezpretensjonalne określenie Jarka Szubrychta (Polityka, Gazeta Magnetofonowa) - ogniskowy punk :-).

Najmocniejszą stroną Na Górze są koncerty, na których ujawnia się ekspresja, żywiołowość jego członków. Z ważniejszych występów warto wymienić koncert w Pradze na festiwalu poświęconym respektowaniu praw człowieka na świecie (dochód przeznaczony na pomoc dzieciom w Czeczenii oraz uchodźcom z różnych państw), a także koncert na Marszu Równości w Poznaniu (demonstracji przeciwko dyskryminacji ze względu na rasę, wyznanie, płeć, ubóstwo, niepełnosprawność, organizowanej przez Skłot Rozbrat).

W sierpniu 2016 grupa Na Górze w otrzymała na okres roku Złotego Gołębia. Jest to przechodnia statuetka Organizacji Narodów Zjednoczonych, stworzona w 60. rocznicę podpisania Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka i Obywatela. Otrzymują ją osoby, organizacje, grupy które poprzez swoją działalność zwracają publiczną uwagę na podstawowe prawa godności i szacunku dla każdego człowieka. Grupa wydaje płyty sama, niezależnie, dzięki społecznościowym finansowaniom.

Skład:

Adam Kwiatkowski – wokal
Krzysztof Nowicki – klawisze
Wojciech Retz - gitara, wokal
Robert Wasiak – perkusja
Jacek Wiczyński – bas

Zespół Tarapaty w składzie: Alicja Brudło, Iwona Konecka

Wszystkie znaki na niebie i ziemi wskazują na to, że zespół poznał się podczas jednej z węgajckich Wiosek Teatralnych. Wszystkie znaki na niebie i ziemi wskazują też na to, że w klimatach muzycznych blisko im do siebie jak niebu do ziemi... Te jednak spotykają się w końcu gdzieś na horyzoncie.

Po latach znajomości Ala i Iwona spotkały się ze sobą muzycznie, a horyzontem, który je połączył, okazał się nowy gatunek muzyczny „angel rock” - zestawienie anielskiego pienia z punkowym zadziorem. Tarapaty grają covery i autorskie piosenki głównie o miłosnych tarapatach, lecz niech to nie zwiedzie pobieżnego słuchacza. Dobory repertuarowe duetu łączą bowiem powszechnie znaną prawdę o tym, że ludzie słuchają tylko piosenek o miłości, z głębokim przekonaniem zespołu, że nudne są piosenki, które są tylko o miłości. Zdaje się też, że węgajckie proveniencje zespołu widoczne są w twórczości Tarapatów do dziś. Na koncercie usłyszycie między innymi nowe aranżacje folkowych piosenek ze Stanów i utwory inspirowane polską twórczością ludową. Ostatecznie przecież ród Ali wywodzi się z Wąchabna (Wielkopolska), a Iwony z Gzinki (Łowickie). Dwie proste dziewczyny z gitarami, a jednak tarapaty...

Czwartek, 27.07.

//w Teatrze Węgajty

17.00 O Lesie Bawarskim i Puszczy Białowieskiej mówi Martin Rosie (Berlin).

17.20 „Rok po Kongresie Kultury – pytania i perspektywy”, colloquium z Edwinem Bendykem

20.00 Przychodzi tylko, aby znów odejść – performance (butoh, poezja Tagorego tworzenie obrazu w czasie rzeczywistym i muzyka) Joanna Sarnecka, Ewa Kutylak i Maciej Harna.

Tytuł naszego pokazu odzwierciedla moment spotkania, które przydarza się na skrzyżowaniu dróg. Tagore i taniec butoh - to właśnie te drogi przecięły się i tam spotkaliśmy się my: Joanna Sarnecka, Ewa Kutylak i Maciej Harna. Postanowiliśmy powędrować trochę razem. I tak powstał pomysł na performance, dla którego inspirację stanowi przede wszystkim wiersz Rabindranatha Tagorego "Ogrodnik". Chcemy zaprosić Was do wspólnej medytacji. Co się będzie działo? Mini wystawa prac Ewy Kutylak, performance z tańcem butoh, poezją Tagorego i tworzeniem obrazu w czasie rzeczywistym. Częścią działania będzie też muzyka, tworzenie dźwięków na sitarze, przeróżnych drobnych instrumentach i za pomocą loopera.

21.00 Mieczysław Litwiński, Com-positio – pokaz z udziałem uczestników warsztatu pod kierunkiem wybitnego kompozytora, multiinstrumentalisty, wokalisty i pedagoga, ucznia Cage'a i Stockhausena, autora m.in. plenerowej kompozycji do słów Edwarda Stachury p.t. Missa pagana. Od wielu lat prowadzi w ramach Wioski warsztaty na pograniczu muzyki i performansu.

22.30 Pokaz filmu #mojaucieczka, reż Elke Sasse

Piątek, 28.07.

16.00 we wsi Węgajt: Happy Jarmark, w programie

- Papuga i złota klatka - spektakl Stowarzyszenia Praktyków Kultury opracowany w ramach projektu animacji w Ośrodku dla cudzoziemców w Dębaku, pod opieką Neli i Daniela Brzezińskich
- muzyka Kapeli Katalońskiej
- warsztat rysunku Tadeusza Piotrowskiego: Trzciny o świecie

Spektakl Papuga i Złota Klatka Młodzieżówki Stowarzyszenia Praktyków Kultury powstał na podstawie starej syryjskiej baśni. Jest to wesoła opowieść o mądrym ptaku, któremu udało się przechytryć swojego zaślepiętego bogactwem właściciela i odzyskać wolność. Grupa aktorska jest wielokulturowa – oprócz dzieci polskich w przedstawieniu bierze udział młodzież uchodźcza z Czeczenii, Gruzji, Kirgistanu i Tadżykistanu. Naszym celem jest pokazywać kulturę Syrii w niecodzienny sposób, za pomocą dziecięcych zmysłów i wyobraźni, dzięki której zwierzęta potrafią mówić i odnajdywać swoje miejsce wśród ludzi.

Przedstawienie zostało przygotowane w ramach programu Bezpieczne dzieciństwo Fundacji Dajemy Dzieciom Siłę.

Adaptacja tekstu i reżyseria: Nela i Daniel Brzezińscy

Scenografia: Dariusz Kunowski

Kostiumy: Khava Soldaeva

Oprawa muzyczna: Natalia Judzińska, Kuban Turanbaev, Nela Brzezińska

Współpraca: zespół Młodzieżówki SPK

20.00 w Teatrze Węgajty: koncert zespołu „Poeci jezior”

Gramy muzykę, w której przewijają się różne style. Przypomina trochę surfowanie i dlatego gatunek, który uprawiamy, nazwaliśmy surf polo. Tak też zatytułowaliśmy naszą pierwszą płytę. Osią dla nagrań są nasze lokalne - geopolityczne, społeczne, przyrodnicze, itd. realia. Z miejsca, w którym żyjemy, zasysamy inspiracje i przetwarzamy je czerpiąc z bliższych i dalszych obszarów. Całość jest więc eklektyczna - blues przechodzi w reggae, ludowa melodia pojawia się po punkrockowych numerach, wiersze wieszczów i teksty bardziej zaangażowane następują za letnimi romansami przyjaciółek. Po tych falach surfujemy. Bartosz Krajewski gra na perkusji i śpiewa, Maciej Chmielewski gra na gitarze basowej i śpiewa, Maciej Łepkowski gra na gitarze elektrycznej, recytuje i też śpiewa.

21.30 u g l a – minimalistyczny projekt muzyczny. Koncert zespołu w składzie Magda Sowul, Mikołaj Starzyński, Sebastian Świąder, Maciek Wróbel

u g l a – projekt muzyczny, którego trzon stanowią minimalistyczne utwory i piosenki. Proste formy oparte na powtarzalnych motywach, otwarte na interpretację i improwizację. Grane na akustycznych instrumentach, podlegającym przetwarzaniu z wykorzystaniem rozmaitych efektów i looperów. W drugiej części koncertu proponujemy otwarcie formy, zarówno w aspekcie przestrzeni do improwizacji i poszukiwań brzmieniowych, jak i w uczestnictwie innych muzyków, chętnych do eksperymentowania.

Magdalena Sowul – śpiew, klarnety

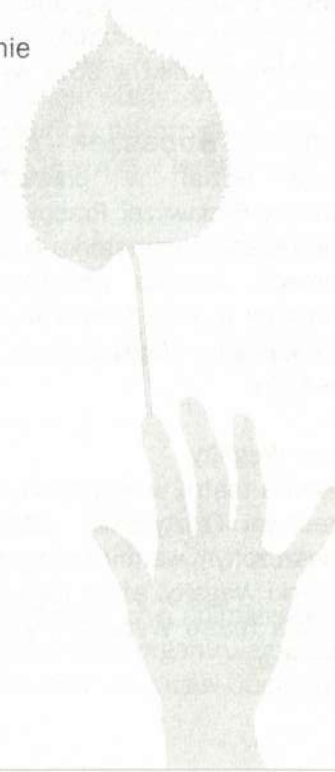
Mikołaj Starzyński – klarnety

Sebastian Świąder – skrzypce

Maciej Wróbel – perkusja

Codziennie: performans medyczny Margaux Kier

Warsztaty – opisy i informacje dostępne na stronie
[www .teatrwegajty.art.pl](http://www.teatrwegajty.art.pl)

23-25 VII – Rafał Urbacki: Horyzont zdarzeń – warsztaty ruchowe
 23 VII – Danuta Nowak i Dariusz „Ptasiek” Matusiak: działania w przyrodzie
 23-24 VII – zespół „Syreny”, improwizacja wokalna
 24 VII – Erdmute i Wacław Sobaszek: Otwarty kurs tańca
 24 VII – Dorota Ogrodzka: Warsztaty Laboratorium Teatralno-Społecznego: Maszyna do zadawania pytań albo Jak odnaleźć w sobie Innego
 26-27 VII – Maria Jenny Burniewicz: Tańczą we mnie siły ziemi i kosmosu. Eurytmia
 25-27 VII – Mieczysław Litwiński: Com-positio VI
 23-26 VII – Jan „Dziki” Sajdak i Ewa Dąbrowska: Między judo a plecionkarstwem c.d.
 28 VII – Tadeusz Piotrowski : Trzciny o świcie – rysunek (otwarty warsztat na wydarzeniu Happy Jarmark)
 24, 25, 26 VII – Izabela Giczewska: Tworzenie tipi z użyciem japońskiej techniki shibori – warsztat dla dzieci i rodziców

Wacław Sobaszek – jako reżyser, aktor i muzyk od trzydziestu pięciu lat prowadzi w Węgajtach warsztaty i tworzy spektakle (m.in. Historie Vincenza, Gospoda ku wiecznemu pokojowi, Kalevala – fragmenty niepisane, Syncyzna, Woda 2030, Ziemia B, Ogień, kryzys, central stadion, Wielogłos, Mniej!, Godzina Zero). Inicjator i animator długofalowych przedsięwzięć: Inna Szkoła Teatralna, Wioska Teatralna, „teatr potrzebny”, Interkulti, Źródła i przyszłość. Twórca realizacji z pogranicza teatru i performansu: Wodo z Fukuszimy, 86 – rozstrzelana wielokulturowość, Sztuka na bruku. Publikuje m.in. w „Borussii” (Dziennik-sennik), w 2017 wydaje tom wierszy pt. Pomiędzy (Oficyna Przyjaciół)

Erdmute Sobaszek – pochodzi z Niemiec, w Polsce mieszka od 1977 roku. Brała udział w pracach olsztyńskiej Interdyscyplinarnej Placówki Twórczo-Badawczej Pracownia. Współzałożycielka i aktorka Teatru Węgajty, klawecistka, animatorka kultury, tłumaczka. Współtwórczyni spektaklu Prolog komedii. Autorka projektów animatorskich i artystycznych: Pedagogika teatralna w akcji, Sztuka w obejściu, Miasto w drodze, Visitors. Prowadzi blog (www.wegajty.blogspot.com), działa w społecznym ruchu Obywatele Kultury Olsztyna.

Teatr Węgajty

Historia teatru w Węgajtach sięga roku 1982. Wtedy to jako grupa teatralna Pracowni Olsztyńskiej ustanowiliśmy swoje miejsce do życia i pracy w opuszczonym warmińskim gospodarstwie. Od roku 1986 działaliśmy jako Teatr Wiejski Węgajty, aż do roku 1996, kiedy wyodrębniła się, jako osobny zespół Schola Teatru Węgajty, my zaś zmieniliśmy nazwę na Teatr Węgajty/projekt terenowy.

Najważniejsze realizacje, które powstały w Węgajtach to:

Droga teatru, r. 1982

Historie Vincenza, r. 1988

Gospoda ku Wiecznemu pokojowi, r. 1991

Opowieści kanterberyjskie, r. 1996

Kalevala, fragmenty niepisane, r. 1999

Upiorny całun, wg. Dziadów Adama Mickiewicza, r. 2001

Syncyzna, wg. Ślubu i Trans-Atlantyku Witolda Gombrowicza, r. 2004

Prolog komedii, r. 2009

W roku 2008 zainaugurowaliśmy projekt "teatru potrzebnego", od tego czasu stworzyliśmy sześć spektakli z udziałem mieszkańców Domu Pomocy Społecznej w Jonkowie:

Wesele/domena publiczna, r. 2008

Iwona poślubiona, wg. tekstów Witolda Gombrowicza, r. 2009

Sen nocy letniej, r. 2011

Ulica Krokodyli, r. 2014

Różowe i żółte, r. 2015

Ubu król czyli Polacy, r. 2016

Od końca lat osiemdziesiątych zajmujemy się rewitalizacją lokalnych odmian kołędowania (Beskid Niski, Polska północna), od 1990 obrzędu suwalskiej Alelujki, od 1996 rewitalizacją Zapustów na Warmii. W 2000 roku te aktywności stały się podstawą działań założonej wtedy Innej Szkoły Teatralnej. Od r. 2010 każdy sezon Innej Szkoły kończy się przygotowaniem spektaklu. Jego kolejne sceny tworzone są w trakcie wypraw terenowych. W ten sposób powstał cykl Cztery żywioły:

Woda 2030, r. 2010

Ziemia B, r. 2011

Ogień, kryzys, dworzec centralny, r. 2012

Powietrze, e(ks)misje, r. 2013

Tytuły kolejnych sezonów IST:

Wielogłos, r. 2014

Mniej!, r. 2015

Godzina zero, r. 2016

Teatr angażuje się w lokalne inicjatywy społeczne: ekologiczne, animatorskie, edukacyjne. Oprócz lipcowego festiwalu Wioska Teatralna organizujemy też, razem ze Stowarzyszeniem Ręką Dzieło jesienny festiwal Sztuka w Obejściu.

redakcja zeszytu: Karolina Leszczyńska, Wacław Sobaszek
projekt graficzny zeszytu, okładka, plakat: Anna Drońska, Joanna Kaczmarczyk
 tłumaczenia: Saba Litwińska – Krasoczko

podziękowania:

Tadeusz Alster
Jerzy Całczyński
Luisa Ibragimovich
Kasia Krupka i Pep Alcanyiz
Mariusz Kozielski
Piotr Romanowski
Sołectwo wsi Gotki
Teatr 3.5
Uwe
Anna Drońska
Joanna Kaczmarczyk

team festiwalowy:

Karolina Rospondek
Joanna Drzewiecka - Kozielska
Magda Bremer
Maria Kuczyńska
Jan Kühling
Karolina Leszczyńska
Katarzyna Regulska
Erdmute Sobaszek (prezeska)
Wacław Sobaszek (gospodarz)

Teatr Węgajty

strona: www.teatrwegajty.art.pl

kontakt: 0048-895129297

adres: Stowarzyszenie "Węgajty"

w. Węgajty 18, PL 11-042 Jonkowo

nr konta: 83 8857 0002 3001 0000 2916 0002

Warmiński Bank Spółdzielczy w Jonkowie

Patronat medicine:

GAZETA
DZIENNIKA

OLSZYŃSKA
OLSZYŃSKA

Definieren

Dolmans-owah0

Discussion

Kultury

Supplementary

Dofinansowanie z udziałem dzieł

1. Can you give me

e-teatr.pl

Wsparcie udzielone

ALYON

STOWARZYSZENIE WĘGAJTY

